

PszichOrpheus

Vissza ne nézz

Könnyeivel küzd, árva a költő, bús szive hangján
kérlel az éneke, tán volna, ki hallani kész?
Múzsáját elveszté Orpheusz, teste a síré
most már, Eurüdiké végleg a porban enyész.
Gyásza s a szíve nehéz.

Panteon szobrai némán állanak, árad a kérés,
szól ajakin, remegés fogja el, reszket a kéz.
Emberi gyötrődésre vak és süket íme Olümpósz.
Gyógyírt semmi se hoz, mélyen a porba lenéz.
Átkai lajstroma kész.

„Átok rád, ura égnek s földnek, míg te csak ott fenn
dorbézolsz, ideleln szenvedek egyre, enyész
már lenn földben a hitvesem, és te Zeusz, bár
eddig a dicsszó várt, átkoz a lant s ez a kéz!”
Hátha lesújtja a vész.

Nem száll vissza az átka fejére, de kész van a szó már,
nagy szitok így csapodár Aphroditét kiveséz.
"Átok jár neked, Aphrodité, mert megcsal a szívem.
Joggal megvetvén, átkoz a lant s ez a kéz!"
Hátha lesújtja a vész.

Több szava nincs már, hallgat a költő. Éneke esdőn
nem szól új, meddők átkai, mind csenevész.
Kóré szobra, mi újra reménnyel tölti ki mégis a szívét.
fenn itt szép kikelet, bár akit ő felidéz,
Perszefoné, kire néz.

„Gyáva vagy, Orpheusz” rótták fel neki. "Életed éljed
méltón, vagy véget vess neki, így minek élsz?"
Gyávabb mind aki istenek ellen nem szegül. Bátrabb
mind, akinek nem szab gátat az isteni kéz.
Mind, aki küzdeni kész.

Indul a dalnok. Fél, bár veszteni nincs mit az útján.
Sztüxnek szűk kapuján látja belépni a révész.
Éneke tisztán szólott. Cerberusz érzi a bűjút,
engedi, míg lantján altatót penget a kéz.
Álmokat ad a zenéz.

Líra beszéli el Orpheusz célját, Eurüdikét még
tartja a holt hajlék, kérni a mord urat kész.
Bár nagy Olümposzt kérte, de ott fenn senki se hallá,
bárkinek szólta szavát, "mondd nekem, ím mit ítélisz?
Mondd nekem, erre mit lépsz?"

PszichOrpheus

könnyez a három erinnűsz, Perszefoné szive dobban,
s kérdezi: „mondd, jobban kéred-e Eurüdikét
fenn, vagy a meghalt műzsád itt kebledre szorítod?
küzdesz-e míg bírod?” Orpheusz hangja merész:
Nélküle ő nem egész.

Hallgat a mord úr, arca se rezdül. Perszefonéjét
nézi csak egyre, szivét lám hogy elérte merész
kérésével a dalnoki szózat. „Halld meg az alkut:
Van számára kiút, ámde te, míg ki nem érsz
övele, vissza ne nézz!”

Indul a dalnok, biztos az útján, veszteni nem fog.
És mint egy bajnok, megy csak előre. Merész
léptei visszhangjával, már bizodalma elillan.
Mit fogadott lenn nem feledé: "míg ki nem érsz
övele, vissza ne nézz!”

mély a sötétség, elméjét kiborítja a kérdés,
s oly nagy a kísértés. Hátra tekinteni kész.
Lépést tart vele Eurüdiké? Mit fogadott lenn?
„Van számára kiút, ámde te, míg ki nem érsz
övele, vissza ne nézz!”

Reszket mindene, épp a kijáratot íme elhagyván
Eurüdiké halkán súgja csak: Vissza ne nézz.
Hátratekint, bár még nincs kedvese kint, s jön az emlék:
Van számára kiút, ámde te, míg ki nem érsz
övele, vissza ne nézz!

Könnyein át néz sírva a lantos, bús szive hangján
kérelmi éneke, tán volt aki hallani kész.
Eurüdiké marad ott lenn, itt fenn új dala szól.
Sír a dal egyre a kintől, rója a sort csak a kéz.
Végszava: vissza ne nézz!